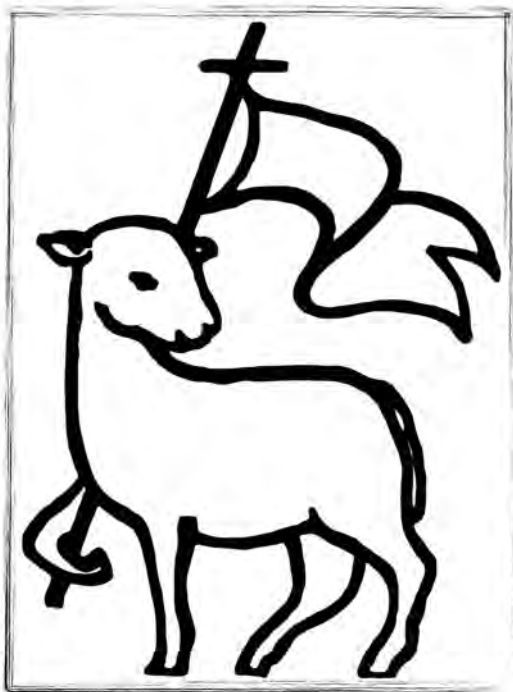

*„Co jsme slychali a o čem víme,
to, co nám otcové vyprávěli,
nebudeme tajit jejich synům.“*

Nové Bratrské Listy

IV / 2003, 5. ročník

z obsahu:

Co je nejdůležitější

Otec věčnosti

Konference žen

Augustovo „Umění práce...“ (4)

obsah

Biblická úvaha

A poznáte pravdu (*R. Borskei*)

Co je nejdůležitější? (*S. Slavka*)

Úroky ze starých pokladů

Otec věčnosti (*J. Heller*)

Sdílení naděje 3

Evangelizační studium bible (*P. Hejzlar*)

Dějiny

Pěšky po stopách... (2) (*D. Říčan*)

Unitas Fratrum

Konference žen (*M. Ulrichová*)

Ochránov a Centrum Mission-live

(*A. Tásche*)

Náš seniorát

Potštejn 2002 (*D. Vacovsky*)

P. Glos (*J. Halama st.*)

Husův den (*J. Polma*)

Tábor -Jesenný (*L. Lebovcová*)

Ujkovická modlitebna (*J. Polma*)

Polubný (*K. Plíva*)

Praha (*B. Kejř*)

Ekumena

Veritas

Komenského nadace (*M. Ulrichová*)

Čtenáři čtou a píší

Peníze (*MD*)

Pod praporem s kalichem (*D. Molnár*)

Recenze

Hledání krále (*B. Kejř*)

Příloha

Augustovo „Umění práce...“ (4)

Ráj srdce

Nové Bratrské Listy

Tento církevní časopis pro své členy a přátele vydává OCHRANOVSKÝ SBOR při ČCE v Praze.

Adresa: Hálkova 5, 120 00 Praha 2,

tel: 224 941 870

e-mail: uf.praga@netforce.cz

Registrováno pod zn. MK ČR E 12555

editorial

3 „Prý nikdo nečte editorially. Slyšel jsem to
4 z důvěryhodných zdrojů.“ Na tato slova
5 jsem narazil v starším časopisu NP právě v
6 čase, kdy jsem se chystal psát svůj editorial.
7 Nebylo to právě povzbudivé. Ostatně, co je
8 možného na minimálním prostoru několika
9 vět sdělit jiného, než že je připraveno další
10 číslo? A případně načrtnout zkratkovitými
11 tahy obrysy nějaké význačnější události? A
12 tak, jestli patříte k těm výjimkám, které edi-
13 torially čtou, buďte trpěliví...

14 Končící léto bylo mimořádné svými
15 vedry a suchem. Byl to protipól loňských
16 povodní - a klimatologové nás upozorňují,
17 že se musíme učit žít s těmito extrémními
18 výkyvy počasí, které přinášejí různé závažné
19 dopady na životní prostředí, na zdraví lidí,
20 na nejrůznější odvětví hospodářství... Ano, z
21 vlastní i zprostředkované zkušenosti o tom
22 začínáme něco tušit. A opravu nezbude, než
23 se smířit se skutečností, že nás ledacos takto
24 zaskočí, že nám to zhatí leckteré plány, že
25 se musíme co nejlépe přizpůsobit novým
26 podmínkám, v nichž se bude stále méně
27 objevovat to, co dosud považujeme za nor-
mální. Protože nepůjde možná jen o úroveň
našeho života, ale někde i o holé přežití.

Jsou však úkazy, které společnost také
zasahují, objevují se čím dál častěji a v
hrubší míře. Už se leckde stávají „normá-
lem“, mírou obyčejnosti - a přece se s
nimi nemůžeme smířit. Ne, nemám na mysli
vnější, řekněme meteorologické a jiné pro-
jevy, ale to, co vytváří lidi, na čem se spo-
lupodílíme i my. Ať nám nezevšední to, co
vybočuje z dobrého řádu, ať to stále poklá-
dáme za vyšínutí z toho, co má trvalou plat-
nost, k čemu máme i my směřovat.

Bohumil Kejř

A poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí (Jan 8, 32)

Chtěl bych v dnešním zamyšlení poukázat na jeden velmi nedobrý projev člověka. Je to velký odklon od pravdy a příklon k falši, což v praxi znamená obalování pravdy do všelijak krásně, ale klamně vypadajících obalů. Dnešní člověk se nestydí lhát a podvádět. Dokonce mu působí radost, když někoho podvede nebo oklame.

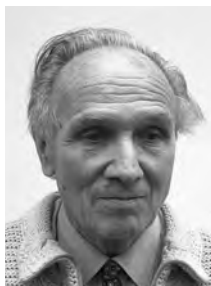
Obdivujeme Mistra Jana Husa, že dokázal pravdu objevovat a sdělovat ji dalším lidem. Jemu byl Pravdou Ježíš, pro jeho pravdu položil svůj život. Moc se nám to líbí a těší nás, že v našich dějinách byli stateční lidé. Ale statečnost a pravdivost se v naší současnosti opravdu vytrácí.

Proč tomu tak je? Někdy býváme zoufalí nad mravními a morálními projevy dnešního člověka. Máme oprávněné obavy nad budoucností existence života na zemi. Občas se nám zdá, že je již blízko konec všemu stvoření. Naplňuje nás strach. A ptáme se, zda se s tím dá ještě něco udělat?! Chci zdůraznit, že všechno je v Božích rukou, a že o dni konce nikdo neví, jen Otec nebeský. Cesta k obnově všeho je ovšem v bibli velmi podrobně vyspána.

Na Kalichu ve skalách, kde naši předkové nalézali úkryt před pronásledovateli, smíme číst tato slova, která vystihují situaci jejich bolestného odchodu z domova, z milované vlasti: „Nic nevzali jsme sebou, po všem je veta, než Bibli kralickou a Labyrint světa.“ O majetku tam není ani zmínka. Vzali si bibli - Boží slovo, protože tato milovaná kniha jim dávala všechno. V ní nacházeli radost, pokoj a vnitřní sílu k nesení břemena pronásledování a k milování Pravdy. Také pro ně Pravdou byl Ježíš. Každý, kdo miluje Ježíše opravdově, se připojuje ke zpěvu husitské písně: „Kristus vám za škody stojí, stokrát víc slibuje, pak-li kdo proň život složí, věčný míti bude, blaze každému, kdož na pravdě sejde.“

Duchovní temnota člověka vyplývá z jeho odklonu od svého Boha - Stvořitele a jeho požadavků a příklonění se k světskému, hříšnému životu.

Co o tom soudí bible? Ježíš jednou pověděl Židům, totiž těm, kteří v něho uvěřili, tato slova: Jestliže zůstanete v mém slovu (což znamená budete-li mu věřit a jej naplňovat) v pravdě učedníci moji budete, a poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí, protože jestliže vás Syn Boží vysvobodí, pak skutečně budete svobodní... O jaké vysvobození jde? Apoštol Pavel nám to jasně pověděl: „Vysvobození pak jsouce od hříchu, učinění jste služebníci spravedlnosti“ (Řím 6, 18). Je to hřích, který všechno ničí, člověka i veškeré Boží stvoření. Ježíš přišel na tuto zem, aby dal člověku možnost návratu do důstojného života odrážejícího Boží slávu a lásku. Toto dnešnímu člověku chybí, neboť dnešní člověk hyne spoután ne láskou Boží, ale hříchem, což se projevuje v tom, že velmi trpí Pravda, která je potlačována právě lidským hříchem. Ježíš řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Zde je odpověď pro ty, kteří se ptají kde je pravda? Pilát, římský prokurátor, jenž soudil Pána Ježíše, položil otázku: „Co je pravda?“ Ale než tuto otázku položil, Ježíš řekl: „Já jsem se k tomu narodil, proto jsem přišel na svět, abych svědectví vydal pravdě. Každý kdo jest z pravdy, slyší můj hlas.“ Pak teprve Pilát položil otázku co je pravda.... Pravda není předmět nebo nějaká věc nebo ideologie, ale je to Osoba. Proto se ptáme: „Kdo je pravda?“ Je to Ježíš! Jedině on může a má moc člověka uzdravit, zbavit jej hříchu, neboť jen on položil svůj život z lásky za všechny hříšníky. Ten, kdo jeho pravdu přijme, je vytržen z duchovní smrti, je osvo-

bozen od smrtelně jedovatého hříchu. Pak Ježíš vstupuje do nitra člověka a mění všechno. Člověk se Boží milostí stává novým stvořením k obrazu Božímu, činícimu vše to, co se líbí Bohu a také lidem přináší zvěst o existenci možnosti změny, obnovy života v Pánu Ježíši.

Volejme k Pánu o pomoc, prosme za vysvobození z hříchu a udělení nového života s Kristem. Pak teprve v plnosti poznáme, jak Ježíš, ta Pravda, osvobozuje člověka a činí jej Božím dítětem.

Rudolf Borski

kázání na Kalichu při vzpomínce na M. J. Husa, 6. 7. 2003

Co je nejdůležitější?

Jak víme, Stará smlouva obsahovala množství příkazů a zákonů týkajících se prakticky všech oblastí života izraelské pospolitosti. Většina lidí dnešní doby, má-li vůbec alespoň trochu vhléd do této oblasti, si myslí, že šlo pouze o Desatero. Ti, kteří se seznámili s Biblií, řeknou, že Desatero je jádrem Zákona, ale vlastně ani to v tom pídění se po co nejstručnějším vyjádření nestačí. Když čteme evangelia, tak se tam setkáváme s lidmi, kteří kladou otázku: „*Mistře, které přikázání je v zákoně největší?*“ Tuto konkrétně klade Pánu Ježíši jeden zákoník. Možná pro někoho překvapivě Pán Ježíš necituje ani jedno přikázání Desatera. Cituje dvě na různých místech zapsaná přikázání: „*Milovat budeš Hospodina... a svého bližního*...“ My bychom měli velice rádi stanovené pořadí důležitosti věcí, ale zároveň tak, aby se daly kvantitativně měřit. Abychom věděli, jestli jsme dostatečně splnili své povinnosti (abychom snad nedělali něco navíc, co už není nutné...). Ta stručná vyjádření máme rádi a dokonce se nám jich dostává, avšak jsou jiného charakteru. Stejně si na jejich základě nemůžeme spočítat, jestli ty naše povinnosti vůči Bohu máme splněné. I to známé vyjádření třech důležitých věcí z proroka Micheáše: „*Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem*“ - má tento charakter. Nedá se určit moment, kdy jsme tyto požadavky naplnili, ani kolik nám ještě chybí. A to jsme pořád ještě, jak se říká, na půdě Starého zákona, i když jsme citovali místa ze zákona Nového.

Samozřejmě, i když vezmeme novozákonní texty týkající se nás, křesťanů, tak tam můžeme najít místa, která jsou jakýmsi shrnutím, či poukázáním na nejdůležitější věci. Z toho pak se odvíjí celá škála důrazů, učení a směrů:

Být pokřtěn - to je základ...

Naplnit tzv. „velké poslání“ - to je pro nás to nejdůležitější...

Pokání - to je to nejdůležitější...

Láska, tak jak píše Pavel, ta je největší...

Zachovat víru až do konce - ty ostatní věci jsou navíc...

Radovat se, že naše jména jsou zapsána v nebesích - to je to nejdůležitější...

Bát se Boha a vzdát mu chválu - to je věčné evangelium...

Být veden Duchem svatým - to zahrnuje všechno...

Chodit v skutečích, které Bůh připravil - to je program pro náš život...

Jakub píše: „*Především, bratři moji*...“ Petr píše: „...*vyhalaďte všechnu snahu na to, abyste*...“ a Jan píše: „*A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha*...“

Co je tedy to nejdůležitější?!

Jednota bratrská kdysi rozdělila věci na podstatné, služebné a případné. Je to velice výstižné a asi se k tomu nedá nic přidat. Dnešní člověk však nechce moc přemýšlet a zkoumat, jak se ty věci mají odrazit v jeho životě. Dnešní člověk se ptá po návodu: co mám tedy dělat?

Na této zemi jsme svázáni s hmotou a tím i s časem. Kromě těch věcí absolutních, na které se čas nevztahuje, jsou i věci, které se řídí časem - čas určuje jejich důležitost. Někdo řekne: pro hospodáře je nejdůležitější zasít. Dobře, avšak hospodář neseje celý rok. Tak tedy: zalévat. Když však není zaseto, zalévání nepomůže. Ano, pokání je důležité, když však je učiněno, tak se nejdůležitější stává víra. Jsou věci, které nemá smysl seřazovat podle nějaké absolutní důležitosti. Všechny jsou stejně důležité a nezbytné, avšak v určitých obdobích je právě ta jedna na pořadu dne - ta je nejdůležitější. Místo snahy vytvářet pořadí bychom měli prosit Pána o moudrost ke každodennímu životu.

Svetozár Slavka

úroky ze starých pokladů

Otec věčnosti

Třetí titul vladaře nového věku zní podle Iz 9,5 „Otec věčnosti“, a to shodně jak v kralickém, tak v ekumenickém překladu. Je to doslova totéž, co čteme v hebrejském znění.

Ale hned tu vyvstane otázka: Jak to, že prorok nazývá vladaře budoucího věku „otcem“? My jsme zvyklí, že Nový zákon mluví o Kristu jako o bratru. Třeba v Ř 8, 29 apoštol píše, že Bůh to tak zařídil, aby „on (tj. Kristus) byl prvorozený mezi mnoha bratřími“. Také ve známé písni bratrského biskupa J. Augusty „Vítej, Jezukriste“ zpíváme „Chtěls nám bratrem býti...“. Kde se tu najednou mezi tituly Mesiáše vzal „Otec“? Nedělá to nepořádek v učení o Trojici? Tam se přece přesně rozeznává Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý!

Tato otázka zaujala už staré vykladače. Pokusili se na ni odpovědět i Kraličtí překladatelé ve svých okrajových poznámkách čili margináliích, v nichž je uloženo veliké množství poctivé vykladačské práce i ryzí reformační teologie. Jejich řeč je ovšem starobylá, pokusím se tedy převést jejich poznámku do srozumitelnější novočeštiny: „Otec věčnosti: (Kristus) se nazývá (zde) Otcem ne ze strany osob v Božství (tj. v Trojici), ale ze strany vyvolených Božích. On je dobyl ze smrti a věčného ztracení a posloužil jim k věčnému životu, a tak je v sobě i skrze sebe znovu zplodil a ukázal se k nim otcovsky. Tak se ukazuje i na věky, proto slove otec věčnosti“.

Dnešní čtenář nebo posluchač se na to zeptá: Nemí to druhotná dogmatická konstrukce, aby tu Kraličtí zachránili ohroženou Trojici? Hebraista odpoví, že ne, a to proto, že hebrejský výraz „ab“, obvykle překládáný jako otec, může znamenat také původce, zakladatel, iniciátor. Tak např. podle Gn 4, 20 je Jábál doslova „otcem“, ale podle smyslu vlastně zakladatelem, podle ČEPu „praotcem“ přebývajících ve stanech atd. Nebo u Iz 64,7 čteme: „Hospodine, tys náš Otec! My jsme hlína, tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou.“ Ještě výraznější je J 8, 44: „Dábel je lhář a otec lži“, samozřejmě původce lži.

Na tento významový odstín „otec - původce“ navazuje řada míst Nového zákona, která zdůrazňuje, že Ježíš Kristus je původcem naší vděčnosti. Zvláště zřetelně to říká Žd

5, 9: „Ačkoliv byl Syn Boží, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel, tak dosáhl dokonalosti a všem, kdo ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy“.

My sami ze sebe věční nejsme. To říká zřetelně 1Tim 6, 16: „On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupitelném světle... jemu patří čest a věčná moc.“ - Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, vstoupil v Synu do naší časnosti, vzal ji na sebe, aby nám tak dal podíl na své věčnosti. Tomu se v dogmatice říká *communicatio idiomatu*: Bůh s námi sdílí to, co je jemu vlastní, a my s ním proto smíme sdílet to, co je vlastní jemu. On se tedy podílí na naší bídě, my na jeho věčnosti. Proto je původcem naší věčnosti. Svou smrtí, píše apoštol (Žd 2,15) „vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.“ Nebo 2Tim 1,10: „On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu.“ A sám o sobě říká (J 10,10): „Já jsem přišel, aby mé ovce měly život a měly ho v hojnosti.“

To vše má zcela konkrétní důsledky: Lidé stále hledají nesmrtelnost, ale nemohou ji najít, protože ji hledají v sobě nebo ve svém díle a nikoliv v Bohu, v kterého nevěří. Snaží se překročit, ba prolomit svůj čas, ale i když tu po nich něco zůstane, třeba i dobrého a vzácného, je to zase jen na chvíli.

Někteří lidé se snaží obejít víru v Boha a v Krista vírou v nesmrtelnou duši. To je ovšem pojem, pod kterým si představuje každý něco jiného. Je-li pro někoho výraz „duše“ opisem pro náš vztah k Bohu, můžeme se spolu s užitek pustit do úvahy, co znamená duše v Písmu. Komu je ale „nesmrtelná duše“ automatickou vstupenkou do blažené věčnosti bez ohledu na Boha a vlastní viny, ocitl se velmi daleko od původního jádra biblického poselství a křesťanského učení. Ježíš jej varuje (J 5,40): „Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život.“

Nakonec otázka: Co je to ta věčnost, jejímž původcem je Kristus a která se nám v Písmu slibuje? To není snadné říci. Rozhodně je to něco vzácnějšího a krásnějšího, než si zatím vůbec umíme představit. Myslím, že je to spíše vykročení z času než trvání v něčem, čemu bychom zase mohli říkat čas. Písmo to opisuje jako setkání s Bohem, hledění na Boží tvář či vstup do radosti, která daleko převyšuje všechny lidské představy. Přečtěte si krásné obrazy na konci knihy Zjevení o novém Jeruzalémě, kde už nebude bolest a pláč! Více se o tom asi lidskou řečí ani nedá říci.

A tak máme zač děkovat - za to, že věčný Otec to tak zařídil, že nám dal Syna, původce naší věčnosti, který je nám blízko právě i v naší smrtelnosti a vši bídě a který už pro nás dokončil své nezrušitelné dílo.

Jan Heller

sdílení naděje (4)

Evangelizační studium Bible

Jedním z nejlepších způsobů jak nevěřícího seznámit s Kristem je studovat společně s ním některé ze čtyř evangelií. Samotné evangelium se osvědčuje jako ten nejpůsobivější evangelizační traktát.

Předpokladem úspěchu je rozlišování mezi evangelizačním studiem a biblickou hodinou. Při evangelizačním studiu jde o to, abychom nekřesťanu umožnili porozumět postavě Ježíše Krista. Křesťanova zbožnost proto ustupuje do pozadí. Setkání tohoto typu neza-

hrnuje modlitbu ani zpěv křesťanských písní, protože tyto projevy už počítají s vírou. Nekřesťan by se právem začal domnívat, že se ocitl na náboženském setkání, což by jej patrně uvedlo do rozpaků. Ještě si přece není jist, zda je náboženství také pro něj. Souhlasil jen s tím, že se s námi několikrát sejde, aby se dověděl více o významné historické postavě, Ježíšovi z Nazareta. Ideální by bylo pořádat setkání doma nebo v kanceláři, tedy v necírkvním prostředí.

Taktní křesťan rovněž nebude chtít v diskuzi o přečteném oddílu dominovat a vykazovat rozsáhlé znalosti. Rozhovor se točí kolem daného textu. Jiné materiály přičerpáme jen je-li to krajně nezbytné. Křesťan vystupuje spíše jako moderátor než učitel. Nevěřící bude rád, když na mnohé přijde sám a když za své omyly nebude zlehčován nebo kritizován. Ve chvíli pokušení nám může být pomocí, uvědomíme-li si, že náš partner v rozhovoru má třeba rozsáhlé znalosti v jiných oblastech, o nichž my máme jen mlhavé představy. Neberme mu proto radost, přijde-li s objevem, který nám připadá naprosto banální, protože jej známe z dětství z nedělní školy.

Nepřesvědčujme argumenty, pravda evangelia se bude dokazovat sama. Jde jen o to, aby jí byl nekřesťan vystaven. Když křesťan v diskuzích prohrává, nevadí - pokud to snáší v lásce: „Teď nevím, ale jestli chceš, podívám se do Biblického slovníku nebo se zeptám našeho kazatele.“ Přesvědčující je přátelská atmosféra celého setkání. Můžeme také nabídnout čaj nebo kávu.

Pokud jde o organizaci studia, nemusíme se nutit probrat celé evangelium verš po verši. Vyberme raději důležité ukázky a u nich se zdržme pomocí připravených otázek, jež pomáhají proniknout hlouběji k jádru věci. Když druhé ke studiu zveme, může jim být pomocí, naznačíme-li jim rozsah seriálu, např. 6x na necelou hodinku. Slíbený rozsah však nesmíme překročit. Proto si nemůžeme dovolit nechat se od základní evangelijní zvěsti odvádět obecně náboženskými otázkami jako jsou např. rozdíly mezi církvemi. Takovou otázku lze zodpovědět stručně a vrátit se k textu s tím, že Ježíšův příběh je všem křesťanům společný. Vždy se ptejme sami sebe nakolik to které téma umožní nekřesťanu poznat Krista. Skončete včas, ať je diskuze jakkoli napínavá. O to více se bude dotýčný těšit na příští setkání.

V případě, že se ke studiu schází celá skupina, mají v ní převažovat nekřesťané - je to jejich skupina. Musíme také udržovat zdravou dynamiku skupiny. Poté, co se někdo vyjádří, můžeme se obrátit na zbytek skupiny slovy: „Co si o tom myslí ostatní?“ Každý má mít příležitost zapojit se, ale nikdo nesmí být nucen mluvit. „Nikdy se nespolehejte na motivaci lidí. Při každé hodině musí vedoucí překonat počáteční stagnaci. Proto je právě hned a začátku vhodné snažit se „prolomit ledy“ a rozhybat lidi tím, že se se skupinou podělíte o nějaký osobní zážitek nebo zajímavé pozorování. Zaměřte se také na správné ukončení hodiny. Schopný vedoucí na závěr shrne úvahy skupiny, aby členové vycítili, že došli k důležitým pozorováním...jinak by mohli dojít k závěru, že skupina jednoduše dala dohromady své nevědomosti a nikam nepokročila. Zapisujte si důležitá pozorování a jména lidí, kteří svými pozorováními přispěli k průběhu hodiny. Z těchto záznamů vycházejte v závěru... Nejen že zdůrazníte důležité pravdy, ale také dodáte členům skupiny sebevědomí.“

*Podle knihy Josepha C. Aldricha Lifestyle Evangelism
Pavel Hejzlar*

(2) Pěšky ve stopách moravských exulantů ze Suchdolu nad Odrou do Herrnhutu 17. - 26.5.2000(dokončení)

Abychom pochopili některé souvislosti, je třeba vědět, že Slezsko, přestože patřilo rakouskému císaři, na rozdíl od Moravy mělo po Třicetileté válce Vestfálským mírem stvrzeny některé náboženské svobody. Evangelikům jejich kostely vráceny nebyly, ale bylo jim povoleno postavit tři tzv. Kostely míru ve Swidnici, Javoru a Hlohově. Jejich práva zůstávala jen na papíře a i tyto tři kostely jim byly zavřeny. Švédové zakročovali ve prospěch slezských evangeliků šestkrát, r. 1707 pak zasáhli vojensky a přinutili Rakousko zachovávat smlouvu z r. 1648. Evangelíci si mohli postavit dalších šest kostelů. Přesto byli ve své zemi jen trpěni a život jim byl všemožně znepříjemňován.

Ještě večer jsme si prohlédli a nafilmovali zdejší bývalý luterský kostel a rozpadající se zámek, v němž sídlila kdysi evangelická šlechta. Bezradně si však prohlížíme rozlehlé statky. Ve kterém z nich asi přenocovali? Na noc nás vzali lidé, se kterými jsme se náhodně seznámili a mohli jsme se u nich osprchovat i dobít baterii videokamery.

Pátý den odcházíme ze Stolce do Żabkowic, kde jsme navázali kontakt s místním historikem, od kterého se dá očekávat spolupráce při opatrování dalších materiálů. V poledne jsme v Pilawa Gorna. Součástí tohoto městečka je osada Gnadenfrei, kterou vybudovali 1739 Moravští bratři na trase, kudy odcházeli exulanti z Moravy, mnozí tady již zůstali, nepokračovali ani dál do Herrnhutu a odpočívají na zdejším bratrském hřbitůvku. Ten je však bez jediného pomníku a slouží jako park, v jehož jednom koutě šplhají po prolézačce děti. Starosta nás provedl osadou, kde dosud stojí jádro osady se školami, domem pro vdovy, vdovce, škola pro děvčata a celý systém sociálního zaopatření o členy bratrské osady. Kostelík uprostřed náměstí však schází, vyhořel za války. Tak jako u nás, na těchto památných místech zcela schází informační tabule, která by alespoň minimum něco sdělila návštěvníkům, ale především novým obyvatelům, kteří zde žijí. Zavedl nás i k paní Helze Durma, patrně poslednímu potomku zdejšího bratrského sboru. Procházíme dál tímto krajem, pro který jsou typické stovky kamenických firem zpracovávající importovaný kámen na plotny, dlažbu i soustružené předměty. Nechápeme, jak se mohou všechny uživit. K večeru jsme dorazili do Swidnice. Poslední kilometry opět dojíždíme autostopem, abychom se do města dostali před setměním. Obcházíme město a hledáme nocleh. Byli jsme velice vřele přijati ve sboru církve adventistů, kde dokonce je velice dobré povědomí o Moravských bratrích a jejich významu.

Šestý den je pondělí, vypravili jsme se do města, které je jedním velkým skanzenem s mnoha památkami které souvisí s naší cestou. Ocitovali jsme si několikrát obsáhlý deníkový zápis a vydali se objevovat co nám bylo nejasné. „....*zůstali jsme ve Swidnici a šli do kostela, kde kázal pan Schmolke,.....byl to v nitru mrtvý a neobrácený člověk a jeho tlustá postava nás zarážela, také nádherná obrazů v kostele a množství křížů na brobech. To všechno nás naprosto zmátlo a poprvé jsme začali litovat, že jsme opustili Moravu, protože to zde bylo ještě horší, než mezi katolíky na Moravě.*“

Našli jsme lehce luterský kostel z r. 1651, který musel být postaven bez jediného hřebíku. Vnitřní výzdoba, která Moravany tolik pobuřovala, je dodnes opravdu obdivuhodná, tak jako celý areál s budovami z hrázděného zdiva a hřbitovem. Tady ve Swidnici následuje objev za objevem. Zvláště když jsme se seznámili v muzeu kupectví s Dr. Nowotnym,

členem zdejšího luterského sboru, který se nám dlouho věnoval. Jeho znalosti sahají daleko za hranice Slezska, zná velice dobře církevní historii a navíc dějiny kupectví. Ukázal nám, kterou branou museli vejít do města, tam také dosud stojí tři původní hospody o nichž se zmiňují, že se zde na předměstí ubytovali. Kostel má jediné schody, na těch se tedy posadili a přemýšleli co dál. Ze stěny sákrístie se na nás dívá farář Schmolke, o němž se z turistického průvodce dozvídáme, že to byl věhlasný teolog. Obdarování mnoha písemnostmi jsme se odpoledne rozloučili, stihli jsme odsud rozeslat i pozdravy všem sponzorům, podnikům ze Suchdolu n. O. ANBREMETAL, FHB - Trading, PAMET, ROMOTOP a TONAK z N. Jičína, který nás vybavil dobovými třírohými klobouky, jaké se nosily na Moravském Kravařsku. Pravidelně zasíláme zprávy z naší cesty přátelům z Moravian a řediteli muzea v Herrnuthu. Vydali jsme se v podvečer na další etapu. Dr. Nowotny nás upozornil kudy vedla původní kupecká cesta, dnes úplně bezvýznamná trasa hornatým

terénem. Prusové po dobytí Slezska postavili novou silnici, strategicky výhodněji položenou.

Dnešní den je značně upršený a kolem desáté večer začalo opět hustě pršet. Po dlouhém hledání jsme si našli vyhořelou stodolu, kde jsme zalehli do slámy, brzy jsme museli utéci, protože střecha začala prosakovat.

Nezbývalo nám, než drze se nakvartýrovat do zahradního altánu, s čímž ráno majitel tvrdě nesouhlasil.

Je úterý sedmý den naší cesty a dnes chceme najít vesnici, jejíž jméno Syndikus zapomněl. „*Ještě v poledne jsme opustili Svidnici a zůstali přes noc ve vesnici, jejíž jméno jsem zapomněl, čtyři hodiny před Jelení Goru. Spali jsme u rychtáře.*“

Ten nás ostře vyslýchal... začal mluvit o vězení a nám bylo v domě nevolno. Ještě ten večer jsme zaplatili co jsme spotřebovali a odešli časně ráno“ Domnívali jsme se, že je to obec Boguczowice. Tam jsme také dorazili v poledne. Na obecním úřadě starosta postupně svolal všechny znalce místní historie, všichni se o naši záhadu zajímají a snaží se jí přijít na kloub. Po porovnání všech faktů v textu a konzultacích telefonem jsme se shodli,

že tou vesnicí byl Marcizsow. Boguczowice totiž neměly rychtáře, protože náležely klášteru. Vydali jsme se na další cestu. Zacházíme si několik kilometrů směrem do hor, navštívit místního písmáka, kterého jsme vyrušili při práci v hospodářství. Od něj máme adresu na zdejšího profesionálního historika. Korespondenčně snad získáme i jméno rychtáře a necháme si potvrdit nebo rozbourat naši teorii. Blíží se večer, jsme pořádně utahaní, máme velké zpoždění, proto opět zbytek cesty do Jelení Gory dojíždíme autostopem. V tomto půlmilionovém městě jsme opět našli nocleh v malé ubytovně adventistického sboru. Navíc máme možnost odeslat domů e-mail s další zprávou o naší cestě.

Osmý den je středa a máme zpoždění asi 15 km. „.... *Šťastně jsme se dostali do Jeleni Gory k panu Glafeiovi a tobo jsme také našli v obavách a strachu. Rozprostřel mapy a hledal Suchdol. Naštěstí jej našel, ale dělal, jak by nás co nejrychleji dostal z domu, každému dal na cestu zlatý a poslal k panu magistru Schwedlerovi do Nieder Wise. Tobo dne jsme však došli jen do vesnice Pasiecznik..*“ Naše kroky vedou opět do muzea, kde získáváme základní informace. Šli jsme pak najít luterský kostel, který stojí na dolet dělové koule od městské brány, jak to nařizoval potupný předpis. Darovaná kopie dobové rytiny plánu města nám pomáhá představit si město přelidněné a naopak řídké osídlený prostor vně města za hradbami a příkopem plným odpadků, jen s nemnoha domy kolem cest, se vším, co by mohlo město znečišťovat. Ohrady s dobyt看, smetníky, kupecké boudy, rasovna, špitál. Pořizujeme videozáznamy a procházíme městem přesně ve stopách Moravských bratří. Je třeba být dobrým pozorovatelem, abychom rozpoznali, která ulice je zasypaný hradební příkop, kde stála brána. Zaasfaltované silnice jsou plné automobilů a chodců. V jednom místě bagr hloubí jámu pro kanalizaci a to místo mne přitahuje, tady se dá nahlédnout pod povrch asfaltu, rozeznávám různé vrstvy, které vršila staletí. Jedna z nich je asi ta naše. Vstupujeme Vojanovskou branou, procházíme rynek a vycházíme branou zámeckou. Jdeme do archivu, kde se snažíme zjistit kde stál dům kupce Glafeie. Dostáváme překvapující odpověď: „tady jste v domě kupce Glafeie“. Ochotně nám přináší pracovnice archivu dokonce celou genealogii rodu s desítkami portrétů. Brzy jsme identifikovali i toho našeho a s mnoha dalšími informacemi odcházíme přes Pasiecznik, kde jsme měli nocovat směrem na Gryfów, kde je záhadná vesnice Nieder Wiese. Dalo nám to hodně práce, než jsme se dopátrali, že jde o dnešní předměstí Gryfowa, názvu Wieża. „....*odpoledne jsme dorazili k panu magistru Schwedlerovi. Přijal nás s otevřenou náručí velmi srdečně, padl na kolena a třikrát se pomodlil jak to byl zvyk, Otčenáš.... Tady jsme přišli po Svidnici a Jeleni Goře opět k sobě. Po modlitbě se nás vyptával: Moje děti! Víte jakých otců děti a potomci jste? Ale on nečekal až odpovíme, ale hned sám pokračoval z historie o Janu Husovi, Wicliřovi, Jeronýmu a Amosu Komenském až po naše otce s vroucím srdcem a zvlhlýma očima mluvil: z jejich prolité krev a mučení pro pravdu jste vyrostli a udrželi se do dneska, jejich slzy a modlitby Bůh vyslyšel, seslal požehnání na jejich děti a to jste vy. Bůh, který i tomu nejposlednějšímu slíbil dobrodiní, který vás vyvedl, ten bude s vámi, až sám pak přijde, všechny ovce přivede a shromáždí ve svém ovčinci. Tak pokračoval dále: Právě teď je tomu sto let, co přišlo velké pronásledování na vaše otce a protože jste jejich synové, máte zdědit jejich požehnání a užívatí ho mezi námi..... radil nám jít do Herrnhutu a my se s ním se slzami v očích rozloučili. Dal nám s sebou posla až do Bedřichova, k panu von Schweinitz. Tébož večera jsme tam došli a byli s ochotou přijati. Ubytovali nás v sušárně k českému exulantovi, který byl se svou rodinou úplné mrtev a ani to nejmenší nevěděl. Začali jsme naň působit ale on byl zlý a prý bychom se my mohli od něj učít.*“

Ve Wieži jsme si dali dohromady souvislosti získané cestou. V těchto místech stál tzv. hraniční kostel postavený pro exulanty z Moravy už 1651 a chodili tady luteráni ze Slezska na bohoslužby. Magistr Schwedler s obdivuhodnými znalostmi českých dějin tady působil jako farář exulantů, proto to porozumění. Je to však smutné místo. Takovým dojmem na nás půvabné Slezsko působí na mnoha místech. Kostel spadnul v padesátých letech tak jako mnohé jiné, ze hřbitova zůstal jediný náhrobní kámen. Lidé neví absolutně nic o zemi ve které žijí, někteří neví ani to, že bydlí v bývalé faře, často se chovají nedůvěřivě, podezíravě, vůči nám cizincům až nepřátelsky. Po válce připadlo evangelické německé slezsko Polsku, obyvatelé byli odsunuti a na jejich místo přesídlení Poláci z katolických oblastí, které si

přivlastnil Stalin. Toho dne jsme kolem půlnoci dorazili do Bedřichowa, našli i zámek a přenocovali v parku pod ohromným bukem.

Devátý den ve čtvrtek dopoledne zjišťujeme podrobnosti o zámku, který je využíván jako zemědělská střední škola, jsou právě maturity. O panu von Schweinitz jsme tady nezjistili téměř nic. Vydáváme se na další cestu přes Lubaň, cestou nás zdržela bouřka, musíme si vypomáhat autostopem, blížíme se k hranicím. Dnes si nemůžeme dovolit zdržení, ráno musíme být v 6 hodin ráno ve vsi Leuba na území SRN. Opouštíme trasu Moravských bratří a musíme se přizpůsobit současnému umístění hraničního přechodu. Použili jsme přechod v Gorlitz a pěšky putujeme podél hranic k jihu do Leube. Kolem druhého rána se ukládáme ke spaní na hřbitově u kostela v Leuba.

Poslední desátý den máme před sebou nejkratší úsek 17 km. Brzy ráno balíme a vyčkáváme příjezd druhé části naší expedice, čtyři členy historicko-vlastivědné společnosti Moravian ve Škoda 120 s našimi zásobami a čistým prádlem. Pročítáme zápisy ze závěru deníku: „...časné z rána jsme odcházeli z Bedřichowa a pán nám dal posla až do Leuby k svému bratru, kapitánu von Schweinitz, který nás i s milostivou paní také velmi mile a srdečně přijal. Klidně jsme tu přenocovali. Brzy ráno vyšli jsme s poslem, kterého pán s námi poslal až do Berthelsdorfu ...“

Při obcházení kostela a fary v Leube jsme se seznámili s panem Kretschmerem, který ochotně přinesl prastarou publikaci o obci, kde jsme našli životopisná data manželů von Schweinitz, původní vyobrazení kostela i fary a doprovodil nás i na dvorec, který vlastnili a na kterém přenocovalo pět našich Moravanů.

Máme další zdržení, ale také radost z nově objevených podrobností. Naše řady se rozrostly, blíží se závěr cesty, počasí je výborné. Museli jsme použít doprovodné vozidlo abychom byli včas v Berthelsdorfu, kde nás již očekával ředitel muzea z Herrnhutu pan Langerfeld. Prohlédli jsme si ještě památný kostelík v Berthelsdorfu, který byl svědkem velkých událostí vedoucích k obnovení Jednoty bratrské.

Z Berthelsdorfu, sídla hraběte Zinzendorfa, je to už jen přes kopec do Herrnhutu, kam našich pět Moravanů dorazilo. Hledali místo, kde by našli společenství božích dětí a ihned se rozhodli zůstat, přestože Herrnhut byl v té době pustým místem, kde v jednom domě bydlelo 11 lidí z Moravy. Urazili cestu dlouhou kolem 350 - 400 km bosky, jak bylo v té době zvykem. Pěší chůze byla tehdy nejběžnější dopravní prostředek. Občas asi potkali formana, který je kus cesty svezl, za což museli zaplatit, pokud měli čím. Cesty byly blátivé nezpevněné, rozcestí neměly označení, nebylo potřeba. Všude na polích bylo plno lidí, kterých se mohli zeptat na cestu. Vše se od té doby pronikavě změnilo, my jsme prošli pěšky asi 270 km po asfaltovaných tvrdých cestách, na kterých trpí nohy v těsné obuvi, tvoří se puchýře. I výstroj prodělala velkou změnu. Uvědomili jsme si, že taháme s sebou spoustu věcí, aby naše cestování bylo pohodlné a právě tyto věci nám brání v pohodlném cestování.

Do Herrnhutu, města plného zahraničních hostů z Anglie, Ameriky, Afriky, Japonska, Lotyšska, Švýcarska a odjinud, jsme dorazili v druhý den oslav. Byli jsme velice hezky přivítáni u vstupu do města panem starostou Fischerem a doprovozeni až na náměstí. Prožili jsme pak dva dny ve společenství Moravanů ze všech koutů světa, s výborně připraveným programem duchovním i kulturním: Přednášky na různá odborná témata, vycházky do okolí i po městě, prohlídky muzeí, výstav, hudba, nechybělo ani divadelní představení ze života Zinzendorfova a účast na slavnostním setkání se spolkovým a zemským presidentem.

My jsme však ještě stále v myšlenkách na cestě, kterou jsme právě prošli, domýšlíme si jak cesta asi původně probíhala, jaké dramatické situace exulanti často prožívali. Vždyť někteří se vydali na tuto cestu i s půlročním dítětem, naopak jiným bylo i přes 70 let, někteří byli cestou chyceni a zemřeli ve vězení. Kristian David tuto cestu údajně podniknul desetkrát. Dokázali by lidé i dnes všechno opustit a odejít kvůli svobodě vyznání? Hledat společenství Božích dětí? Tolik obětovat? Tady v Herrnhutu totiž jejich cesta nekončila, ale začínala.

Daniel Říčan, sbor ČCE, Suchdol n. Odrou

unitas fratrum

Konference žen světové Jednoty bratrské

Od 2. světové války se konala v pořadí devátá Konference žen světové JB od 18. - 21. června 2003 ve Winston - Salemu v Severní Karolině, USA. Přesněji řečeno ve Wake Forest University, překrásném univerzitním areálu Baptistické církve, vzdáleném jen málo kilometrů od bratrského Old - Salemu. Motto konference „What Brought Us Together“ (Co nás přivedlo dohromady) bylo doplněno slovy Matoušova evangelia 28, 19 - 20: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a uče je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Mezi 850 účastnicemi bylo nejvíce žen ze Spojených států amerických. Početná byla delegace z Evropy. Dále byly zastoupeny země Střední a Jižní Ameriky, Karibiku, Mexika, Jižní Afriky, Tanzánie, Indie a Kanady. Českou republiku (Ochránovský distrikt) reprezentovaly Diana Lukášová, Emilie Krupková a Marie Ulrichová. Misii světové Jednoty představila mladá členka luterského sboru v Rize. Také Jednota bratrů z Texasu vyslala delegátku z Houstonu.

Konference byla oficiálně zahájena sv. Večeří Páně. Jejím liturgem byla ses. Kay Ward, první biskupka Unitas fratrum, která prostý obřad vysluhování chleba a vína rozšířila originálním způsobem o předehru přípravy chleba z mouky, soli, suchých kvasnic a symbolického přilévání vody před zraky všech účastnic. Černé a bílé chleby různých tvarů a velikostí lámala a žehnala a kazatelky v bílých talárech je roznášely za společného zpěvu krásných písní ke sv. Večeří Páně po celém sále. Jen společné kalichy chyběly - ty, jako obvykle, nahradily malé kalíšky s vinnou šťávou.

Všechna plenární zasedání konference se konala ve Wait Chapel, jejíž hlavní sál mohl pojmut na tisíc účastnic. V této krásné budově s klimatizací (jež byla ostatně ve všech zařízeních od ložnic až po jídelny) se po krátkých bohoslužbách konaly pro plénum hlavní přednášky tří žen, známých ve všech křesťanských kruzích Spojených států. Zahájila je Ann Weems, dcera i manželka presbyteriánských farářů, vyprávěním rodinných příběhů, které publikovala jako spisovatelka a básnířka. Anne Graham - Lotz, dcera Billyho a Ruth Grahamových, s tváří a gesty svého slavného otce, přinesla shromáždění poselství svých biblických výkladů, známých pod názvem „Just Give Me Jesus“ (Dejte mi jen Ježíše), se kterými sklízí velké úspěchy po celých Spojených státech od r. 2000. Její poselství je volání k lidem, aby vytvářeli osobní vztah k Bohu skrze jeho Slovo. Liz Curties Higgs, autorka

mnoha úspěšných knih pro ženy a povzbudivých programů pro posluchačky v 50 amerických státech, předčítala za ohromného aplaudování výňatky ze svého bestselleru „Bad Girls of the Bible“ (Zlé dívky z bible).

Kromě těchto hlavních přednášek v plenárních zasedáních se nabízel bohatý program se specializovanými tématy, které se ukrývaly pod názvem „Discovery Groups“ (Objevující skupinky). Ta témata se týkala biblických studií, historie, Božích základů křesťanských manželství, rodičovství, možností duchovní práce, řemeslné výroby apod. Z historických témat byly zajímavé „Ženy Bethabary“ - nejstaršího sboru v Jižní provincii (250 let) a „Rozdílné sestry Indiánů kmene Cherokee“. Zvláštní téma tvořily „Písňe našich matek“ a „Rodičovství vašich rodičů“. Jak dobré a užitečné bylo poslouchat rady o správné výživě, vždyť rok od roku stoupá počet obézních lidí v USA. Velmi zajímavý byl Mezinárodní panel pro hosty, v němž sestry Angelene Swart, předsedkyně Jihoafrické provincie a Mary Kategile z Tanzanie hovořily o obrovských problémech HIV / AIDS v Africe. Odhaduje se, že je 450 000 afrických sirotek po rodičích, kteří zemřeli na AIDS. V roce 2005 vzroste jejich počet na 810 000. Duchovní dílo „Masangane“, založené v roce 1996, aby vzdělávalo, jak se HIV přenáší, pomáhá lidem hovořit o lidské sexualitě z biblické perspektivy, pečuje o nakažené a umírající a stará se o sirotky ve spolupráci s ostatními společnostmi,

které jsou zapojeny do boje s HIV / AIDS.

Pro ty z účastnic, které dovedou něco pěkného vyrobit a získat pro svoje sbory i důležité peníze, bylo k dispozici Bensonovo univerzitní středisko. Tam se mohlo prodávat i nakupovat podle libosti a finančních možností vše od originálních pohlednic, přes zázvorové pivo a plyšáčky až k výšivkám a kobercům.

Na závěr konference se konal odpoledne velký piknik na Quadu, tj. rozsáhlém obdélníkovém nádvoří, obklopeném budovami univerzitních kolejí. Je velice populární a nevadí mu předlouhé stání ve frontách u stánků s hamburgery, sladkými zákusky, studenými a teplými

nápoji. Piknik je veskrze oddechový a lidem nechybí chuť k jídlu.

Večer byl věnován dvěma závěrečným programům. Tím prvním byly liturgické Hody lásky, které organizovala a vedla ses. Blair Couch, nedávno konsekrovaná druhá biskupka Jednoty. Tyto Hody lásky zahájil velký pěvecký sbor konference hymnou „Co nás přivedlo dohromady“. Po sdílení bochánků a čaje byla vyhlášena zvláštní sbírka pro sirotky HIV / AIDS v Africe. Do kolujících košů padaly jen větší bankovky - naše dary, podpořené modlitbami na program „Masangano“, který má přinést jasnější budoucnost obětem této nemoci.

V pestrém pokračování závěrečného večera pod heslem „Moravian Talent Night“ (večer bratrských talentů) zazpíval country band Wendy Lewisové a jejich přátel americké jižanské písně. Na podiu se vystřídaly ženy z Východního regionu, které působivě představily biblické ženy v dobových oblečeních s dramatickými krátkými vyprávěními.

Bouřlivým potleskem a povzbuzováním byla odměňována skupina asi 12 černých chlapců z Grace Moravian Church, Queens, z New Yorku, kteří kmitáním paliček do „mísy“ velkých bubnů vyluzovali originální hrou country i duchovní písně.

Co říci na závěr k této Světové konferenci žen Jednoty?

Byla krásná, náročná a inspirativní novými akcenty vyznávání a následování Pána. Byla nesena písněmi starými i moderními, zpívanými s nadšením a láskou, jek velí tradice Jednoty, která právě zde, v Severní Karolíně svými počátky před 250 lety dala jako první Spojeným státům své velké bohatství hudební kultury. Je nezapomenutelná také i proto, že byla mou poslední, že jsem na ní mohla mnohým sestrám vydat svědectví o svých zábránách akceptovat způsoby nového směřování církve, což nebyla snadná záležitost, zvláště, když se o to muselo bojovat. Pánu buď za všechno dík a chvála!
Marie Ulrichová

Ochranov a Centrum Mission-live: Bilance po půlroce

„My jsme se do Ochranova tak trochu zamilovali,“ tuto výpověď jsme četli v jednom dopise od Jana Schlegla adresovaném Jednotě bratrské v Ochranově 25.10.2002. J. Schlegel se sám počítá k organizaci „Mládež s misí“, což je charismatická misijní organizace působící mezinárodně. Tento mladý tým vystupuje především pod jménem „Mission-live“ a je v úzkém spojení se „Strategic Frontiers“, což je charismatická skupina, která má sídlo v Colorado Springs. Tento tým neplánuje nic menšího než misii celého světa. Na Ochranov byli upozorněni - jak sami udávají - vizí z října 2001. Z altánu na Hutberku přijali pověření vyslat stovky a tisíce mladých misionářů k národům, kterých ještě nebylo dosaženo. Přitom se prý chtějí nechat inspirovat duchovním dědictvím, které dostal Ochranov před 300 lety.

Až dosud se tato skupina zajímala fakticky jen málo o Ochranov. Jak jsme pozorovali, nikdo z nich nenavštívil ani jedinkrát naše shromáždění. Jejich hlavní pozornost patřila mnohem více pozemkům. To bylo zřetelné již 13.11.2002, kdy se tato skupina setkala s radou starších a se dvěma členy Ředitelství. Tehdy se jednalo především o objekt ochranovské nemocnice, který zemská rada vypsalá k prodeji. Po dalším termínu (2.-3. 1. 2003) podali také žádost o koupi budov bývalého teologického semináře v Ochranově a o bývalou základní školu ve Strahwalde.

O prodeji nemocnice rozhodne zemská rada teprve v září 2003. Do té doby má sdělit Jednota bratrská své představy o jejím získání. Co se týče teologického semináře, městská rada Ochranova žádost „Mission-live“ o jeho koupi ihned odmítla. Zda se skupině podaří koupit prázdnou školu ve Strahwalde, to je zatím ještě otevřená otázka. Pokus skupiny získávat cíleně pozemky vnímáme jako rozpor s jimi vyhlášeným záměrem před Bohem i lidmi přezkušovat, zda má dojít v Ochranově k výstavbě charismatického misijního centra.

S lidmi z „Mission-live“ jakož i s odpovědnými činiteli „Mládež s misí“ jsme měli více než tyto dva zmíněné rozhovory. Vzniklo také několik prohlášení rady starších a Ředitelství, různé dopisy i e-mail korespondence. V tom všem jsme dali zřetelně najevo, že „Mission-live“ naše dějiny, naši přítomnost i naši misii až dosud zná jen velmi povrchně. I nadále poukazujeme na to, že mezi „Mission-live“ a Jednotou bratrskou jsou povážlivé rozdíly. Závěrem jsme zmínili naše bolestné zkušenosti se založením „Křesťanského centra“ v Ochranově, jakož i poslední vývoj v české provincii Jednoty. Znovu a znovu jsme psali, že vzhledem k okolnostem není myslitelné požehnané soužití místní Jednoty bratrské a charismatického „Misijního centra“. Prosili jsme zodpovědné činitele důrazně, aby se vzdali záměru působit v Ochranově. Pro naši obranu jsme také informovali politické rozhodující

činitele, tisk, ekumenu a vlivné osobnosti z řad charismatického hnutí.

10. 4. 2003 došlo ještě jednou k sejítí rady starších a Ředitelství. Přitom jsme se dohodli, že budeme stát bez bázně a ofenzivně na našich společných pozicích. Neodmítáme Misijní centrum v Ochranově se špatným svědomím, nýbrž proto, že jsme po intenzivních modlitbách a po pečlivém zvážení všech faktorů došli k duchovnímu poznání, že tu takové misijní centrum být nemá. O našich poznatcích, zkušenostech z historie a misijních aktivitách, jakož i o dalším vývoji budeme včas informovat, a to jak na internetu, tak v oběžnících a Herrnhuter Bote. Jsme napjati, jak zapůsobí náš rozchod s „Mission-live“ na vztahy ke Křesťanskému centru v Ochranově, které se právě teď začaly normalizovat. Pozorujeme s obavami, že si na naše duchovní dědictví dělají nárok i jiné charismatické organizace, aniž by se snažily mít s námi obecenství nebo se o nás důkladně informovaly. Chceme chápat jednostranné a zkreslené představy o Ochranově a Jednotě bratrské jako šanci a výzvu, abychom se zcela nově ptali po tom, co nám Bůh v minulosti dal a k čemu nás dnes i pro budoucnost povolává. Ihned musíme začít s odpovídajícím duchovním vyzbrojováním našich členů.

My v Ochranově potřebujeme i nadále modlitby a osobní angažovanost našich přátel, aby se nám podařilo v bratrské svornosti zůstat osobně věrnými, a nadto abychom získávali pro Ježíše Krista ty, kteří dnes stojí mimo.

Ochranov, 15. 4. 2003, Andreas Tasche

náš seniorát

Potštejn v roce 2002

Slova Hesel, která byla br. biskupem Theo Gillem vylosována v závěru minulého roku pro náš sbor, jsme přijali jako výzvu. Kristus praví: „Já jsem Alfa i Omega.“ (Zj 21,6) a „Řekněte nerozhodným srdcím: Buďte rozhodní, nebojte se“ (Iz 35,4). Nic se na tomto světě neděje bez Boží vůle. On stojí při nás a svým slovem nás vede. Povolal nás k tomu, abychom všechny lidi povzbuzovali a zvali, aby se přišli napít z té studnice živé vody.

A hned jednou z prvních příležitostí, jak myslet na všechny naše blízké, na všechny potřeby sborů a církve, byla modlitební stráž. Všechny stanovené hodiny byly zajištěny 14ti členy našeho sboru. Aktivně se tak zúčastnilo 60% dospělých členů sboru. Rozpis modlitebních hodin byl uveden i v našem sborovém dopise, proto se mohli zúčastnit i členové sboru, kteří se jinak nemohou např. pro svůj vysoký věk zúčastňovat sborového života.

V rámci biblických hodin se v celém pašijním období konaly Pašijní hodiny a velikonocní období vyvrcholilo při slavnostních bohoslužbách na Velký Pátek a Hod Boží velikonoční s vysluhováním svaté Večeře Páně.

Sbor však musí mimo účast na bohoslužbách pamatovat i na zajištění a údržbu sborového domu. Vzhledem k tomu, že splácíme úvěr poskytnutý z Ochranova, nemáme zatím vytvořeny finanční prostředky k rozsáhlejší přestavbě sborové budovy. V letošním roce proto byly konány především bourací práce v budoucím bytě kazatele, které jsme si mohli vykonat vlastními silami. Byly vyklizeny některé části sborového domu a prováděny udržovací práce v okolí budovy.

Z různých akcí konaných v rámci seniorátu nebo jinými církvemi se pět členů sboru zúčastnilo setkání bývalých „Polubňáků“ v Kořenově, setkání sester Ochrannovského seniorátu tři sestry, porady kazatelů a kurátorů v Železném Brodě bratr kurátor, celocírkevního shromáždění na Kalichu čtyři účastníci, dětského tábora v Jesenném se zúčastnilo šest dětí a dvě sestry při zajišťování provozu tábora, sborovému dni sousedního sboru ČCE v Kostelci n.O. byli přítomni tři členové našeho sboru.

Mimo tyto mimořádné akce sbor žije svým pravidelným životem. Nedělní bohoslužby s besídkou jsou konány pravidelně v Potštejně, biblické hodiny v Potštejně a jednou měsíčně v Trnově. Ze statistického hlediska se v průběhu roku počet členů sboru nezměnil. Dá se říci, že se spíše rozšiřuje okruh přátel sboru i když musíme přiznat, že i mezi námi jsou někteří, kteří řady sboru opouštějí. Odcházejí jinam, nebo jsou zlákáni svody tohoto světa více, než naším společenstvím.

Specifikem našeho sboru, z kterého se radujeme a jsme za něj i vděční, je služba kazatelů a laických pracovníků sborů našeho Ochrannovského seniorátu, ale i služba bratří

a sester z jiných církví. Vystřídala se jich u nás řada a děkujeme jim i tímto způsobem za jejich službu, za to, že se necítíme tak sami, protože bližší udržování kontaktů s ostatními sbory seniorátu je pro vzdálenost obtížnější.

V polovině měsíce června jsme ve sboru uvítali sestry a bratry, především ty mladší, z pražského sboru. Přijeli, abychom mohli strávit chvíle při

společném výletě do okolí Potštejna, ale i večer při společném setkání. V neděli pak br. Kejř posloužil kázáním. V závěru měsíce června sbor navštívila skupina mladých lidí ze sboru Církve bratrské v Bystrém, včetně nového kazatele br. Romana Touška, kteří využili našeho pohostinství a na své několika denní cestě na kolách přenocovali v naší modlitebně. Druhý den v neděli přijela ještě navíc řada členů kazatelské stanice sboru Církve bratrské v Rychnově n. Kněžnou se svým kazatelem br. Vladimírem Kuklišem, který nás svým kázáním povzbudil a ukázal nám na cestu za Ježíšem. Při tomto společném shromáždění naše modlitebna „praskala ve švech“. Shromáždění se účastnilo 66 sester a bratří.

Pokoušeli jsme se a podařilo se nám oživit vztahy s naším partnerským sborem Rhein-Main z Frankfurtu nad Mohanem. Dne 1.7. přijelo osm členů tohoto sboru, aby se s námi blíže seznámili. Přes jazykové problémy jsme strávili společný požehnaný večer a druhý den si naši hosté prohlédli Potštejn i s jeho okolím. Pozvali jsme br. Ch. Waase na sborový den do Potštejna, aby nám posloužil výkladem Božího slova. Tyto vzácné chvíle jsme mohli prožívat díky Pánu v neděli 29. září. Potěšilo a povzbudilo nás slovo evangelia, které nám br. vyložil, tak že všichni účastníci odcházeli z tohoto společného obcenství obohaceni a s radostnou myslí. Hosty byli také manželé Schieweovi z Nížkého a řada bratří a sester z nejbližší ekumeny i z našich Ochrannovských sborů.

V neděli 1. prosince jsme se sešli ve slavnostně vyzdobené modlitebně, kde nám zářila ochranovská hvězda a první svíce na adventním věnci. Textem kázání br. vikáře Pavla Hejzlara byla zaslíbení ze 40. kapitoly prorockví Izaiášova. K této tématice jsme se vrátili ještě jednou v rámci biblických hodin, kdy jednotlivé adventní úseky čtené z Písma byly proloženy písněmi, po vzoru bratrských zpěvních hodin konaných v Ochronově a jinde.

Čtvrtou adventní neděli prozářily svým vystoupením a zpěvem naše děti. Hru o tom, jak zvěst narození Spasitele svedla rozhaštěřeného pastýře do jednoho houfu a dovedla je až k vzájemnému odpuštění, předvedly děti z Trnova. Ostatní se připojily zpěvem, ukázaly své umění při hře na piano a podobně. Všechny děti byly odměněny potleskem, ale také balíčky a perníkovými hvězdičkami se svíčkou.

Kus této radostné atmosféry jsme si pak přenesli i do vlastního vánočního období. Společně s evangelistou Lukášem jsme si uvědomili, že to byl lidský nezáměr, který odsunul Ježíše při jeho narození do stáje (L 2,7b). A i my dnes jej odsouváme ze svých životů někde do pozadí. Ale Ježíšovo místo je přece v našich srdcích. Je třeba ho zvát pod střechy našich domovů, do středu našich rodin a domácností, je třeba ho zvát jako součást našich společných sborových a církevních shromáždění. Je třeba ho zvát k pracujícím a obtíženým, k nemocným, nešťastným, k rozervaným a zoufalým. Tam všude je jeho místo. Tam všude chce vstoupit on sám. Chce naplnit naše všední dny, abychom v tom labyrintu světa nebyli sami, ale měli světlo, které nás vede.

A tak jsme si uvědomovali a sami sebe se ptali: „Máme pro Ježíše místo?“ Jestliže ano, pak můžeme společně s pastýři oslavovat a chválit Boha za všechno, co jsme slyšeli a viděli a co nám bylo řečeno. Máme-li pro Ježíše místo ve svých srdcích, pak můžeme říci: „Blahoslavený ten, který jej přijímá...“

Přes všechnu svou nedostatečnost a neposlušnost, musíme děkovat Pánu, že jsme směli slyšet Jeho slovo, mohli poznat Jeho lásku, s kterou se k nám sklání. Jinak bychom nedokázali překonat všechny nástrahy, které nás obklopují, všechnu zlobu a lhostejnost okolního světa. Díky Pánu, že smíme požívat ještě ten čas milosti a ze svých slabých sil plnit úkol, který nám byl svěřen na tomto poli, které jiní, pyšníci se svou spravedlností, opustili.

D. Vacovský

Pavel Glos

„Dne 3. června 2003 byl odvolán z této časnosti ve věku 71 let Pavel Glos.“

Tato prostá zpráva v nás, členech starší generace Jednoty bratrské, vyvolala mnoho vzpomínek na rodinu významného kazatele Pavla Glose sen., který působil ve sboru Jednoty bratrské v Turnově plných 45 let - a v letošním roce vzpomínáme 100 let od jeho narození.

Pavel Glos jun. se narodil r. 1932 jako druhé ze čtyř dětí Pavla a Františky Glosových a spolu se svými sourozenci vyrůstal na turnovské faře v kazatelské - ale zároveň i v široké rodině sborové. Vystudoval zde gymnázium a v r. 1950 složil maturitu s výborným prospěchem, přesto se ale marně pokoušel dostat na vysokou školu. Teprve po roce se tento plán zdařil a Pavel byl přijat na Komenského evangelickou teologickou fakultu v Praze. Tu ukončil v r. 1955 a v témže roce se oženil se sestrou Milenou Tielovou. Nastoupil vojenskou službu, kde byl plně dva roky. V r. 1956 se narodila první dcera Jana, o deset let později pak dcera Pavlína.

Po návratu z vojny, v r. 1957, se dal Pavel Jednotě k dispozici pro kazatelskou službu. Tehdy se právě uvolnil sbor v České Lípě, odkud sestra Irena Kuželová odcházela do Prahy, a já jsem jako člen tehdejší Úzké rady byl pověřen jednat se státními úřady, tj. s církevními tajemníky o to, aby Pavel mohl v tomto sboru nastoupit místo kazatele.

Jestliže totalitní režim nebyl nakloněn církvím jako takovým, platilo to jistě i o Jednotě bratrské. Pavel Glos senior pak byl v obzvláštní nepřízni mocných pro svou otevřenost a

občanskou angažovanost, což mělo dopad na celou jeho rodinu. Tento fakt jistě také sehrál svou roli ve verdiktu krajského církevního tajemníka: Sbor Jednoty bratrské v České Lípě nebude nadále obsazován samostatným pracovníkem. A jiný volný sbor tu nebyl. Pavel byl tedy nucen hledat si civilní povolání. Našel je v kraji, odkud pocházela jeho manželka, v Mníšku p. Brdy. Pracoval jako úředník finančního odboru ONV v Dobříši, později v Příbrami. Zůstal nestraníkem, i když to v jeho postavení nebylo snadné.

Pavel byl členem pražského sboru, ale protože bydlel poměrně daleko, do užšího kontaktu se svým - ani s žádným jiným sborem - se nedostal. Měl ale vždy vřelý zájem o svou církev a o dění v ní byl informován prostřednictvím svých rodičů, později, v době nemoci, pak především svojí sestrou Blahoslavou.

Poměrně mlád, v 57 letech, byl stížen mrtvicí, která ho natolik zasáhla, že už musel trvale zůstat v péči nemocnic a jiných léčebných ústavů, a to po dlouhých 14 let. Poslední 4 roky svého života byl už jen ležícím pacientem.

I když jeho tělo chřadlo, byl Pavel až do konce svých dnů bystrý a silný duševně. Se svými přáteli zůstal ve spojení písemném, později pak telefonickém. Až do poslední doby sledoval přes satelit televizní přenosy bohoslužeb z několika evropských zemí, jejichž jazyk dobře ovládal. Toto bylo pro něj velkým darem. Upoután na lůžko, věděl tak o církvích a ekumenickém hnutí ve světě více, než mnohý z nás zdravých.

I když se nedostal do služby v Jednotě bratrské jako kazatel, vykonal přec pro svou církev velmi záslužnou věc: napsal životopis prvního českého misionáře z Obnovené Jednoty bratrské Františka Chlebouna. Tento spisek byl později vydán tiskem a rozšířen ve sborech.

Bratr František Chleboun, kterému 1. světová válka zabránila navrátit se ke své práci do Afriky, bydlel po řadu let na turnovské faře, odkud konal přednáškovou turné po celé naší zemi, aby získal finanční prostředky pro své milované africké bratry. Tady, na turnovské faře, se s ním setkával mladý Pavel osobně, později pak mohl čerpat pro svou studijní práci z jeho pozůstalosti. Tento Pavlův spisek je doposud jediným písemným dokumentem o životě a práci Fr. Chlebouna.

Po dlouhém utrpení si Pán povolal bratra Pavla Glose k sobě. Úzký rodinný kruh se shromáždil v Příbrami dne 5. června, aby se s ním rozloučil. Slovem evangelia a modlitbou posloužil kazatel pražského sboru br. Bohumil Kejř.

Bratr Pavel Glos zůstává v naší vděčné paměti.

J. Halama sen.

Husův den 6. července

Celý červen bylo velmi teplo i sucho, jakmile se však v kalendáři objevil červenec, začaly deště a byly hlášeny v předpovědi i na sváteční dny. S nimi přišly naše obavy, zda nebude shromáždění na Kalichu propršeno, zda se vejde s naším programem do nějaké „díry“ mezi mraky, zda počasí neodradí odpolední účastníky shromáždění...

Nedělní ráno bylo oblačné. Dopolední shromáždění bylo ohlášeno na 9.30 hod. a s přibližující se hodinou se začali scházet hosté. Sestry z okolních sborů přinesly pečivo. Přijeli někteří členové sborů z Koberov s br. Kačerem, z Jablonce s br. J. Halamou st. a K. E. Langerfeldem, z Rovenska se s. Jaluškovou, z Turnova s br. O. Halamou, přišli i hosté mimo naše sbory. Důležité však bylo, že přijel náš hlavní host bratr ThDr. Jiří Lukl, ředitel České biblické společnosti v Praze.

V 9.30 hod. zvuk zvonu ve věžičce oznámil začátek shromáždění, ke kterému se sešlo 85 bratří a sester a přátel. Liturgickou část vedl J. Polma, Jiří Lukl kázal na text Ježíšova podobenství o rozséváči: Matouš 13,1-9.18-23. Rozséváče měla ve znaku Britská zahraniční biblická společnost, která v minulosti šířila Bible i do naší země. Zajímavým způsobem v kázání představil bratr Lukl práci a snahu biblických společností rozšiřovat Písmo - zasévat sítě Božího slova. Uvedl, že části Bible byly přeloženy do více než 2000 jazyků! Naši povinností je rozsévat sítě Božího slova, ale růst a užitek mu dává Boží milost. I my jsme z Boží milosti osloveni, Boží milostí v nás Boží slovo působí...

Ne všichni účastníci shromáždění využili pozvání ke společnému skromnému obědu a obcerstvení - zbylo na odpolední další hosty.

V 15 hod. přerušili trubači z německých sborů rozhovory lidí, kteří se potkávali ve skalním areálu, aby společně vyslechli kázání i přednášku se vzpomínkou na Jana Husa. Po Husově písni: Navštív nás, Kriste žádoucí, po modlitbě J. Polmy a čtení z Písma (Matouš 10,16-20.28-33; 16,24-27) kázal bratr Rudolf Borski na text Jan 8,31-32.36: Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými...Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.“

ThDr. Jiří Lukl přednášel o Husově vztahu k Písmu svatému. Hus rozpoznal (a jako dědictví předal české reformaci), že církve musí být poměřována Písmem - ať jsou to prostí lidé, autority církve, papež i koncil. Proto se i sám cítil být nejpředněji odpověden Kristu - a k němu se odvolal ve svém zápase o věrné křesťanství. Svůj výklad J. Lukl zakončil několika ukázkami z kázání Jana Husa z jeho Postilly. Při citovaných ukázkách jsme na chvíli museli rozevřít své deštníky v drobném dešti. Bratr R. Borski pronesl závěrečnou modlitbu a požehnání a píseň Ve jméno Krista doufáme zakončila letošní shromáždění na Kalichu.

Asi 250 účastníků shromáždění se pomalo rozházelo, někteří ve svých rozhovorech pokračovali při obcerstvení v Železném Brodě.

Jiří Polma

Poprvé na pátém táboře

Tento tábor se konal již po páté na tom samém místě, v zařízení Babeta nad vesničkou Jesenný. Já jsem tam ale byla poprvé. A jak jsem zjistila, že se vůbec nějaký tábor Ochranovské Jednoty bratrské koná? Jen náhodou. A jsem za to moc vděčná. V červnu na konfirmačním cvičení mi náš farář nabídl jet do Křižlic a do Jesenného. Vybrala jsem si Jesenný. Až potom mě napadlo, že bych se mohla zeptat, co tam vlastně je.

Dověděla jsem se, že to je tábor a že tam je moc hezky. A protože já tábory nenávídím, tak jsem z toho zrovna moc nadšená nebyla.

Tábor začal v pátek 1. srpna. Když už všichni přijeli, tak jsme se ubytovali v chatkách a já doufala, že tento tábor bude jiný, než na kterých jsem byla asi před šesti lety. Ty tábory ale nebyly nijak zaměřené, bylo tam asi 200 dětí a vůbec nikoho jsem tam neznala kromě bráchy. Tábor v Jesenném byl ale úplně jiný. Bylo nás tam jen 45 dětí včetně devíti účastníků z Německa.

Téma tábora bylo „Quo vadis“. V překladu to znamená „kam kráčíš“. Podle historického románu H. Sienkiewitze z počátku letopočtu z doby římské. Měli jsme dobové oděvy. Druhý den jsme byli rozděleni do „dómů“. Jmenovaly se Flegontae, Patrobiae, Akvilae, Olympiae. V jednom dómu nás bylo asi 12.

Každé dopoledne byl biblický program a každý den jsme se chodili také koupat. Byla i soutěž ve štafetovém plavání a soutěž o nejkurióznější a nejlepší sportovní skok do vody.

Byli jsme na třech výletech. Nejdříve jsme navštívili vodní mlýn v Roztokách s pohádkovými bytostmi. Večer byla noční hra s cílem najít jeden kousek mapy

Říma. Museli jsme jít k neda-
lelé „římské věži“ a zpátky
do tábora. Náš dómus vyšel
druhý nebo třetí a přišli jsme
poslední, protože jsme nevě-
děli, jak se máme dostat
zpátky do našeho ležení,
takže jsme si trochu zašli a
vrátili se úplně z jiné strany
než jsme měli. V pondělí
byl druhý, celodenní výlet.
Jeli jsme vlakem do Plavů
a odtud jsme šli podél řeky
Kamenice. Protože bylo
horko ale voda studená, tak
se vykoupal jen někdo.

Potom jsme pokračovali do Navarova a pak zpátky do tábora. Navečer jsme šli na římskou stezku. Měli jsme jít ve dne, jenže to našim vedoucím trochu nevyšlo, takže to byla taková malá bojovka. Šli jsme římskou stezkou a od každého z vedoucích jsme dostali nějaký úkol. Ve středu odpoledne jsme pořádali gladiátorské zápasy v římských oblecích. Potom si každý dómus musel obkreslit mapu a při druhé bojové hře podle ní jít. To byla honba za dalšími čtyřmi kousky mapy a bylo kruté pronásledování křesťanů římskými vojáky. Když už byli po půlnoci zase všichni v našem klidném ležení, tak jsme už měli všechny kousky mapy, kterou musel každý dómus sestavit a slepit. Ve čtvrtek jsme šli na další, třetí a poslední výlet, do Bozkovských jeskyní. Venku bylo horko a v jeskyních zima, takže jsme se krásně schladili. Po večeri jsme pořádali kulturní večer. Byly tam tři scénky a asi čtyři hudební programy. První scénka se jmenovala: „Jak se asi natáčí western v americkém filmu“. Druhá byla „Souboj dvou rytířů o srdce jedné dámy“ a třetí byla scénka „Rodinné nedorozumění“. Pak bylo hezké zakončení Borkovou parodií na některé vedoucí a ti to našťěstí brali sportovně.

V pátek byla poslední rozlučková večeře. Kdo na sobě neměl římské oblečení, ten tam nemohl. Byly tam krásně ozdobené stoly a pro každého z nás čtyři malé šátečky a dvě perníkové rybičky s nápisem Quo vadis.

Potom byla večer poslední noční hra. Museli jsme přejít kolem dvou římských hlídek, postavit mohylu smíření a odpuštění a na starém pohřebišti kříž naděje. Tam ale náš dómus zabloudil a zašli jsme si asi 2 kilometry. Ale poslední jsme tentokrát nepřišli. Všichni jsme se nakonec sešli na tajném shromáždění římských křesťanů i s apoštolem Petrem. Tato hra se mi líbila nejvíc, protože končila zvláště hezky. Do tábora jsme všichni přišli asi kolem druhé hodiny ráno.

V sobotu bylo vyhlášení všech sportovních i jiných výsledků. Pak začalo balení a smutný odjezd domů se slzami v očích.

Chtěla bych moc poděkovat všem vedoucím a všem co se o nás starali za připravování tohoto tábora. A na závěr táborová hymna kterou složil hlavní vedoucí Ondřej Halama a která nás tábořem provázela:

Ref: Quo vadis, kam kráčíš, kam se ubíráš?
Tvé tváře slzy smáčí, smutek v očích máš.
Já jsem zapřel, zradil zase, o sebe se bál,
tys mě našel, doved k spáse, tak's mě miloval.

Římem už vojáci táhnou,
Nero je krutý a zlý,
pro víru proroků dávnou
s nikým se nemazlí.
I naše ležení klidné
může se proměnit v past,
vždyť v noci nebo i za dne
se můžou sem Římané vkrást.

Být vojákem a mít moc meče
nebo se křesťanem stát?
Tam kde pro pravdu krev teče,
je těžké se rozhodovat.
Když se mi pro víru smějí
to není utrpení.
Vždyť já vím o té naději
nad kterou nic už není.

Je fajn jen tak o Bohu zpívat,
třeba se i pomodlit,
ale jen skutečná víra
umí se za pravdu bít.
Dej, Pane, ať věřím pevně
jak Filip a Natanael,
odvahu a sílu dej mně,
abych vždy kam ty chceš šel.

zapamatovala si a zapsala Lucie Lebovcová

Ujkovická modlitebna

Časopis Jednota bratrská, č. 8 ze srpna 1933 představil obrázkem sborový dům v Ujkovicích a zval ke slavnosti otevření modlitebny 20. srpna 1933:

„Už jsem se narodila a jsem všechna pěkně běloučká. Mám bílé šaty a dosud na mně není postvrny ani vrásky. Ti moji přátelé přemýšlejí, copak asi já dostanu do vínku? Především pak to prý bude nejkrásnější, aby Pán Bůh ráčil skrze mne posloužit mnohým, aby viděli na cestu...“

Vidět cestu Boží lásky v díle Ježíše Krista a přijmout tuto cestu pro vlastní život učil na velikém území severovýchodních Čech bratr Václav Vančura. Ze svého sboru v Mladé Boleslavi vyjížděl navštěvovat rodiny, kroužky čtenářů Bible, kázat. I do prostoru mezi Mladou Boleslaví a Jičínem. Uměl si získat mnoho spolupracovníků. Tato oblast byla svěřena do péče kazateli Františku Briximu od 7. 3. 1921. Ze záboru velkostatku se mu podařilo získat velký pozemek v Ujkovicích a začalo se s přípravami ke stavbě sborového domu. Ale první pokus nevyšel. Bratr Brixí odešel k 15. 11. 1925 do Dobříva. Za jeho nástupce Dr. Jaroslava Konopáska se těžiště sborové práce přesunulo do sousedních Ledců. 15. 9. 1926 sem přišel i Josef Korbela. Rád by pokračoval ve stavbě modlitebny, ale nejprve musely být splaceny dřívější dluhy.

Nové rozhodnutí padlo 2. 4. 1933, bylo podepsáno dojednání se stavitelem Ferklem o stavbě. Základy se začaly kopat v den narozenin bratra Korbela 16. 4. 1933. Za 4 měsíce a 4 dny se konala slavnost otevření nové modlitebny!

Kázal Václav Vančura na texty knihy Zjevení: Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm. Nebo čas blízko jest. (1,3) Ať, přijďte rychle. Blahoslavený, kdož ostříhá slov proroctví knihy této. (22,7) Připomeňme si několik myšlenek z prvního kázání v nové modlitebně:

„Křesťane, je ti Bible knihou zapečetěnou? Ty ji máš odpečetit - a proto čti a slyš. Ty ji máš také zpečetit - a proto musíš svědčít. Blahoslavený, kdo čte a kdož slyší. V tom je mocná síla života. Vizte, jak pevný je Hus: Přesvěčte mne z Písma. Naším otcům byla silnou a jedinou směrnicí života. Proto Kraličti si pospíšili, aby ji dali národu čistou a spolehlivou. Síla musí být spolehlivá...“

Je mnoho pečeti, jež zavírají Bibli: lenost, neumělost, ostych, nedostatek času, nedostek víry, nevěrnost, hřích. Najděte svou pečeť. Najděme ty pečete, jež nám zavírají slovo Boží. Nebudou všechny naráz otevřeny. Ale všechny otevírá ten Beránek. Čteme i slyšme s prosbou „Pane, otevři mi - čti ve mně a uč mne čísti v Tobě“. Blahoslavený, kdo čte, kdo věří a modlí se a miluje a poslouchá - a hlavně slyší, slyší. A potom ze své komůrky ven do světa. Blahoslavený, kdož ostříhá slov proroctví knihy této. My je máme zpečetiti. Osvědčiti na sobě pro jiné...“

Jsme obleženi světem. Musíme být ozbrojeni. Slovo Boží je zbroj. Jsme obklopeni tmou. Boží slovo je světlo naše. Jsme uprostřed světa hladového a žízňového - a Slovo Boží je studnice, je chléb. Vždy kající a vždy k boji hotoví, vždy se bojící a vždy zmužilí, vždy v pokoji a stále v boji - to jsou křesťané, kteří knihu života i odpečetili i zpečetí uji.

Máte Bibli. Neocenitelný poklad. Je to psaní od Boha. A je na něm tvé jméno, tvá adresa. Ty máš právo otevřít ji, ale Odesílatel čeká tvoji odpověď. Tvoje odpověď má být zpečetěna životem i umíráním. Díky Pánu za Jeho Slovo, jež pro nás rozpečetil a otevřel a z něhož nic nepomine, nýbrž jednou od A do Z bude dokonáno, osvědčeno a zpečetěno. Jím i námi. Halleluja.“

Předseda Úzké rady Jindřich Schiller přál všem, aby tu smutní docházeli potěšení, veselící se došli posvěcení, hledající našli pravdu, bloudící našli cestu a světlo, hřešící probuzení.

16 let další obětavé a věrné služby čekalo na bratra Korbela v této modlitebně. Ale nejen v ní. Diaspora byla velická a čekalo ho vyučování náboženství i v 9 školách! Se sborem i se „svou“ modlitebnou se loučil při odchodu na odpočinek 19.6.1949. Ale rád sem přijížděl na návštěvy z Mladé Boleslavi.

Přišel nový kazatel František Polma, ale také přišla „nová“ doba. Jako bylo těžké budovat sbor, vyzápat postavení modlitebny, tak podobně těžké bylo vést sbor v nových politických poměrech. Sít protináboženské propagandy zatáhla mnoho lidí v církvích - sbor v Ujkovicích nebyl výjimkou. Přesto sbor žil - ale pomalu stárnul, věrní odcházeli na věčnost. S nimi i F. Polma uprostřed své práce v církvi 18.9.1977.

Sbor administroval Jindřich Halama st., tři a půl roku se o sbor staral emeritní kazatel Miloslav Frič, pak byl sbor opět administrován z Mladé Boleslavi Bohumilem Kejřem, při dokončování teologického studia kázal v Ujkovicích Jaroslav Pleva, pak opět B. Kejř. 20.10.1985 nastoupila kazatelskou službu ing. Eliška Šolcová, než přešla do obnoveného sboru v Huntířově 1.7.1990. Sborové práce se ujal vedle svého zaměstnání Václav Hájek....

70 let má ujkovická modlitebna. Už má „vrásky“, ale ještě tu zní evangelium, ještě může plnit své poslání... Mnohým posloužila, kéž ještě mnozí sem najdou cestu a odtud ke Kristu.

Jiří Polma

Polubný - první neděle v srpnu

Letos již po páté se uskutečnilo setkání bývalých účastníků srazů na Polubném spolu s dalšími zájemci o tato setkání. A tradičně to bylo opět první neděli v srpnu. Dopolední sejiť bylo zahájeno shromážděním v kostelíčku v Kořenově, kdy kázáním posloužil br. J. Halama sen. Původně plánovaná přednáška o J. B. Čapkovi a Jednotě bratrské se nemohla uskutečnit pro zdravotní indispozici prof. Dagmar Čapkové. Náhradního programu se ujala sestra Jana Uhlířová přednáškou o některých osobnostech v Jednotě v dávné minulosti podle prací J. B. Čapka.

Po loňských zkušenostech byl oběd zajištěn v hotelu ADRIA. Je to budova, která v minulosti patřila Jednotě a v níž se odehrávala v letech 1948-1956 setkání mládeže v tehdejší Horském domově Jednoty bratrské. A tak jsme k obědu zasedli v místnosti, kde velká část účastníků nynějšího setkání prožila kdysi nezapomenutelné chvíle. Původně uvažovaná účast do 30 přítomných byla překročena, na setkání se dostavilo přes 45 účastníků. Po obědě (dle vlatního výběru) jsme se přesunuli na terasu v přírodě vedle hotelu a zde bylo vlastní jádro akcí. Hlavní náplní byly jednak zpěvy z polubenského zpěvníčku za doprovodu harmoniky br. Plívy a vzpomínky na chvíle zde prožité. Počasí bylo báječné: teplé, slunečné a okolní stromy poskytovaly příjemný stín. Na chvíle zde prožité vzpomínali a osobní zážitky přednesli O. Glos, M. Hloušek, J. Halama sen., br. Šťastný, K. Plíva, Ž. Kužel a další. Většinou po každém příspěvku zazněl zpěv, který výrazně doplňoval celkovou bratrskou náladu. Při tomto programu vznikl nápad, aby ten, kdo má nějaké vzpomínky na ty minulé doby, je sepsal a poslal br. Polmovi do Ž. Brodu, kde by se soustředily a případně vydaly v tištěné formě v rámci Společnosti pro uchování a rozvíjení dějinného odkazu Jednoty bratrské. Je tedy na nás, aby tyto příhody nezapadly.

Jak postupval čas, někteří z účastníků pomalu odcházeli, a tak na závěrečnou píseň Proč s tím se máme rozloučit a Bůh buď s námi, než se sejdem zas, vytvořilo zbývajících 33 přítomných velký kruh a po 16. hodině jsme se opět rozjeli do svých domovů s pocitem radosti a vděčnosti za vše, co jsme směli prožít a v naději na příští setkání první neděli v srpnu 2004.

Slávek Pliva

Praha

Při letošní sborové radě - členském shromáždění, jsme museli myslet na těžkou situaci, kterou jako sbor procházíme. Uvědomovali jsme si však, že jsou ve světě mnozí lidé, kteří opravdu mají zásadní existenční nesnáze a proto jsme se rozhodli, že se nebudeme věnovat jen svým vlastním starostem, ale že budeme podporovat někoho, kdo je v opravdové nouzi. A protože jsme nedlouho předtím měli na sborovém večeru program se sestrou H. Javornickou, pracovnící pražské arcidiecézní charity, o „Adopci na dálku“, rozhodli jsme se, že se k tomuto projektu jako sbor připojíme. V současnosti již jsme tedy přispěli částkou pro jednu školačku v Ugandě, které již otec zemřel na AIDS a matka je HIV pozitivní... Má tak zajištěn 1 rok ve škole a my věříme, že ji budeme moci podporovat i v dalších letech její školní docházky. Je potěšující, že tento projekt „Adopce na dálku“ nachází i v naší společnosti, církevní i necírkevní, vcelku dobrý ohlas. Bezesporu k tomu napomáhá i poměrně dobrá organizace a tak počet dětí „adoptovaných“ jednotlivci, rodinami či většími kolektivy, přesáhl již 7 000. Naprosto skličující je však vybírat z alba fotografií a informací to jediné dítě, když je jich tolik potřebných, když je tolik těch, které jsou odkázány na pomoc jiných lidí.

I když je určité potřeba pomáhat kdekoli, nechtěli jsme pomíjet ani službu Jednoty bratrské ve světě a proto jsme ještě v jednání s Britskou provincií, která má na starosti internátní školu v Rajpuru v Indii. Rádi bychom přispěli na konkrétní potřeby i na tomto místě. I když je to minimálně na 1 rok další finanční závazek, jsme přesvědčeni, že je zvláště v okolnostech, kterými v těchto letech procházíme, velice naléhavě zapotřebí „rozšířit své obzory“ a vidět prostory, kde můžeme pomoci.

B. Kejř

Pozvánka na SMOS

Ve dnech 24. - 26. října se uskuteční v Jablonci n. N. další setkání mládeže a dorostu Ochranského seniorátu. Patříte-li do této věkové kategorie, jste srdečně zváni. Podrobnější informace ve sborech nebo Anna Kejřová: 224 941 870.

ekumena

MORAVIAN, historicko-vlastivědná společnost, pořádá v Suchdole nad Odrou třetí konferenci, tentokrát ve dnech 18. a 19. října 2003. Zaměřena bude především na 300. výročí narození Davida Nitschmanna, řečeného syndika (1703-1779), který stál u počátků Ochranského archivu.

Tradiční seminář, který pořádá **VERITAS, historická společnost pro aktualizaci odkazu české reformace**, se bude konat v sobotu 18. října 2003 od 10 hodin v sálku na faře ČCE v Pardubicích, Sladkovského 638. Na téma „Výklad smyslu českých dějin v pohledu 20. století“ budou přednášet doc. Dr. Eva Melmuková a Dr. Vladimír Sakař, CSc. Srdečně zve všechny zájemce výbor společnosti.

Fara je od nádraží asi 15 min. pěšky, jinak 3 stanice trolejbusem č. 2 do zastávky Třída Míru a ve směru jízdy první ulice doprava.

Komenského nadace v USA

Proti násilí a hrubostem v médiích

Ve spojených státech amerických narůstá počet znepokojených lidí, kteří se vyslovují proti násilí a vulgarnosti v médiích.

Devadesát procent amerických rodičů se domnívá, že dnešní média učí děti být materialistickými, 85 procent věří, že je povzbuzují k předčasnému sexu a 80 procent se domnívá, že je podporují k násilí. 64 procent všech občanů říká, že obsah dnešních médií je pro jejich rodiny nevhodný.

Lidé jsou vyzýváni, aby psali přenosovým sítím, Federální komisi pro hromadné sdělovací prostředky (FCC) nebo Kongresu.

Komenského nadaci, založené v r. 1999 ve Winston - Salemu (Sev. Karolína) záleží na vysoké kvalitě médií. Angažuje se v jakési bitvě Davida s Goliášem tím, že v posledních dvou letech mohl její mluvčí, John Jackman, hovořit o problému médií s předsedy přenosových sítí, dále s představiteli v kongresu, s producenty v Hollywoodu a dalšími lidmi ze zábavního průmyslu.

Jednota bratrská našla vztahy k některým předním badatelům v tomto oboru a jejich studie, upravené do srozumitelnějšího jazyka, dala k dispozici církvím. Jejich články, jak v časopisech pro rodiče a na webových stránkách, tak i v úvodnicích v novinách, pomohly v tomto ohledu k výchově širší veřejnosti. Jednota bratrská se domnívá, že by se proti nevhodným programům v médiích měli postavit především křesťané. Americká společnost ponechala dost dlouhou dobu bez patřičné pozornosti skutečnost, že množství multinárodních obchodních a zábavních podniků kontrolovalo duchovní a psychologické zdraví jejich dětí.

Komenského nadaci byla udělena cena za vytváření pozitivních programů od r. 1999. Tato nadace se podílí na řešení problémů i na Synodech a respektuje hlasy biskupů. Je nezisková, ale jako nezávislá přijímá nepřímou podporu Jednoty bratrské.

Marie Ulrichová

čtenáři čtou a píší

Peníze

Když šel Ježíš odtud dál, viděl v celnici sedět člověka jménem Matouš a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. (Matouš 9, 9)

Peníze jsou hnací silou dnešní doby. Skloňují se ve všech pádech a na všech místech naší planety.

Staré české přísloví praví: „Bez peněz do hospody nelez.“ Dnes je to trošku poopraveno: „Bez peněz někam zalez a nevylézej.“

Peníze vešly do životů nás všech, křesťanů i nevěřících, malých i velkých, úspěšných i bezdomovců.

Někdo říká: „Teď jsem tady a užiju si.“ Netají se láskou k penězům. On je přeci umí vydělat a má právo je použít podle svého. On se umí otáčet. Moudřejší říká: „Jsem vzdělaný a rozumím věci víc než ostatní. Ať to mám zaplacené.“

Křesťan se zašit'uje svým Bohem a říká: „Zasloužil jsem si to, musím zabezpečit svojí rodinu, je to moje povinnost.“

Co asi prožíval Lévi - celník Matouš, když si to Ježíš namířil přímo k němu a řekl mu ta tři slova? Prolétly mu hlavou všechny ty tučné zisky o které přijde, když opustí výhodné místo?

To nevíme. Víme jen, že Matouš vstal a šel za Ním. Škoda, že dnes mnozí křesťané očekávají od Pána právě to, co Matouš kvůli Ježíši opustil.

M.D.

Pod praporem s kalichem

Žel, je tomu skutečně tak, jak ve svých „Kapitolách z paměti“ bratr profesor J. Smolík v Evangelickém týdeníku - Kostnických jiskrách píše, že se nad myšlenkou zakladatele Kostnické jednoty, kolínského faráře a superintendenta Čenka Duška, „nad pahýly plodných na Siónu rév (diskriminovanými českými evangelíky) se vznesl hrdě prapor s kalichem,“ mladá generace povýšeně pousměje. Je-li tomu tak opravdu obecně a čím je to vina (jen té mladé generace jistě nikoli a zcela určitě ne předně) ponechme v této souvislosti stranou. Bratr profesor se s nimi nesměje, ujist'uje nás, že si zakladatele a zakladatelů Kostnické jednoty váží a je jim vděčen. Pod praporem s kalichem však s nimi, jak ze třicáté kapitoly jeho Paměti vyplývá, zdá se, nehodlá dále jít. Zaobaleně do slov Písma „všeliká věc pod sluncem má svůj čas“ tu říká: „Je to pro mne bolestné, ale nesporné, že čas staré Kostnické jednoty s praporem s kalichem je u konce.“ Situace se prý za posledních sto let hluboce změnila - druhým vatikánským koncilem, navázanými kontakty s římskokatolickými bratry v roce 1968 a možnostmi pro ekumenické kontakty danými změnami po roce 1989 - takže se Kostnická jednota a její pochod pod praporem s kalichem stal zbytečným.

Jakkoli si bratra profesora už od dob svých studií vážím a pro jeho mnoho pilnou práci také v Kostnické jednotě ho ctím, nemohu s ním v tomto bodě nikterak souhlasit...

Pokud jde o změny, které za uplynulých sto let nastaly, má ovšem bratr profesor pravdu. Druhý vatikánský koncil je hluboký, sic nedokonaný a všemi ne zcela přijímaný předěl mezi námi a římskými katolíky... Všechny ty změny však neznamenají, v tom je asi jádro omylu bratra profesora, že „čas staré Kostnické jednoty s praporem s kalichem je u konce.“ Změna se týká jen toho, v jakém smyslu ten prapor s kalichem bude nad námi vlát. Vlál kdysi jako bojová zástava nad husitskými válečníky při obraně proti vyhlazovacím křížáckým výpravám. Vlál kdysi nad věrnými Kristovými svědky - mučedníky, bojujícími zbraněmi „slz a krve“ v době kruté protireformace. Vlál nad našimi otci a dědy jako nezbytný symbol často nelítnostné ale nutné polemiky za časů dožívajícího Rakouska a první republiky. Dnes by měl vlát jako symbol otevřené náruče a podané ruky vstříc našim nereformačním církvím, římsko i řecko - katolické, pravoslavné i židům i těm, kteří tvoří onu tak zvanou nevěreckou většinu našeho národa. Vlát by však nad námi neměl přestat

a nesmí, máme-li plnit své poslání, nemáme-li sejít z té Bohem dané a našimi otci dobře započaté cesty. Dobře započaté i konané i přes všechny omyly a nedostatky, kterými procházeli jako všichni lidé. A nesmí ten prapor přestat nad námi vlát, to jest nejen nezmizet, ale třeba ani jen splihle viset, abychom snad, jako kdysi ti nemoudří galatští, které kdosi „zmámil“, se nevrátili zpět (Gal 3, 1).

Dalibor Molnár

(protože je celý text uveřejněn v ET-KJ 27/2003, je v našem časopisu zkrácen)

recenze

Hledání Krále uprostřed králů

Evangelická církev metodistická s nakladatelstvím L.Marek Brno vydala v tomto roce 2. díl biblických úvah a meditací, založených na 2. Samuelově knize z pera svého bývalého kazatele br. Jiřího Hurty (+ 1992).

Přístupem navazuje na cyklus Hledejte krále. Bratr J. Hurta nebyl odborným biblistou, zabíhajícím do detailů původního jazyka, doby a souvislostí, ale hlubokým vykladačem, písmákem v tom nejlepším slova smyslu, který je schopen odhalovat smysl Písem a skrz příběhy a zvěst Starého zákona vidět až k jejich vyvrcholení v evangeliu Božího království, které k nám přišlo v Ježíši Kristu. Zároveň byl bratr kazatel Hurta důvěrným znalcem (a zpovědníkem) nespočetných lidských osudů, selhání, zklamání, osobních tragédií - a tato zkušenost se jistě odrazila i ve skutečnosti, že se lidé ve všelijakých situacích zde setkávají s tím, co je může bytostně oslovit a naznačit další cestu. 30 výkladů - kázání poskytuje širokou látku, která přináší duchovní zbohacení pro každého čtenáře.

B. Kejř

oprava

V článku „Den sester“ (NBL 3/2003) se vyskytly následující chyba a nepřesnost: Duchovní péči o vězně přiblížila ses. Helena BRABENCOVÁ, právnička z ř. k. církve. Ze sbírky byly podpořeny stejnou měrou i sbory v Potštejně a Rovensku. Omlouváme se.

Omlouváme se rovněž za nesprávnou barvu obálky minulého čísla našeho časopisu, došlo k ní záměnou v tiskárně.

ráj srdce

Stará klec

Během kázání v jednom malém městě vytáhl pan kazatel pojednou starou rezavou klec a postavil ji na kazatelnu. Začal vyprávět o tom jak k ní přišel. Včera, jak posluchačům sdělil, potkal malého chlapce, který tuto klec nesl. Byli v ní tři opeřenci, třesoucí se strachem.

Kazatel ho zastavil se slovy: „Co to máš?“ „Ale, jen pár starých ptáků.“ „A co s nimi budeš dělat?“ „Budu si s nimi hrát. Třeba je zkusím trochu vydráždit a pak uspořádám ptačí zápasy. Myslím, že by to byla dobrá zábava.“ „A co s nimi budeš dělat, až tě přestanou bavit?“ „No co, máme doma starou kočku. Ptákům vytrhám peří, aby nemohli lítat, a předhodím je kočce. To bude určitě zajímavá podívaná, jak je bude lovit.“

Kazatel se zamyslel a po chvíli řekl: „Kolik chceš za ty ptáčky?“ Chlapec se zarazil: „K čemu by vám byli? Vždyť neumějí zpívat a ani nejsou kdovíjak pěkně zbarvení!“ Kazatel se nenechal odbýt: „Tak kolik?“

Chlapec nechápavě kroutil hlavou. Pak se mu zablesklo v očích a vyhrkl: „Deset dolarů.“ Když kazatel vytáhl desetidolarovku, chlapec po ní chňapl a vzal nohy na ramena. Připadlo mu, že se ten člověk asi zbláznil. - Muž pak postavil klec opatrně na trávník. Otevřel dvířka, jemně na ni poklepal a počkal, až ptáci vyletí.

Na toto vyprávění navázal kazatel jiným příběhem - o tom jak jednou rozmlouval ďábel s Ježíšem.

Satan se právě vrátil z Ráje a škodolibě se usmíval: „Tak. Právě se mi podařilo lidi nalákat lidi, aby sami vlezli do pasti. Dal jsem do ní starou návnadu a mám je všechny. Věděl jsem, že neodolají.“

„Co s nimi budeš dělat?“ zeptal se Ježíš. Satan se zasmál. „Chci se jen trochu pobavit. Naučím je spoustu zajímavých věcí. Naučím je nesmyslně shromažďovat majetek, obchodovat, odírat jeden druhého, závidět si a navzájem si škodit. Zkusím se pobavit i jejich manželstvím, nevěrami a tahanicemi o děti. Ukáži jim, jak vyrábět drogy a opájet se jimi. A pak mám ještě další projekty - války, zabíjení, obchod se zbraněmi. To všechno bude ohromná zábava.“

„Co s nimi uděláš potom?“ zeptal se Ježíš. „Nechám je, aby se navzájem pobili. K ničemu se nehodí.“

„Kolik za ně chceš?“ zeptal se Ježíš. „To nemyslíš vážně. Ty bys je chtěl? Vždyť nestojí za nic. Když si je vezmeš, stejně ti nebudou vděční. Můžeš pro ně udělat co chceš, budou tě proklínat. Já je znám.“

„Tak kolik za ně chceš?“ nedal se odbýt Ježíš. Satan se ušklíbl a řekl: „Všechno, co máš. Tvůj život.“ „Máš ho mít,“ odpověděl Ježíš a odešel.

To ďábla zaskočilo. Jako přimrazený se díval za odcházejícím Ježíšem. Život za lidi, kteří žijí na Zemi?

Kazatel vzal starou rezavou klec a pomalu odešel ze sálu.